

MÁJ PROBLÉM: JEHO DCERKA

Neděle, 05 srpen 2012

Mám dvě děti, holku a kluka. A taky přítel, už dva roky. On má mátináctiletou dcerku a je už osm let rozvedený. Přemnou má jinou přítelkyni, která prý byla na holčičku strašně zlá, a tak se rozvedli. Maminka je opustila, kdbylo přítel, pak se zase vrátila, ale přítel to nerozdýchá, takže se rozvedli a dali si státní dává péči.

Funguje to nyní tak, že přítel týden je holčička u maminky a každý víkend jí má mít tatínek. Tomu zatím pomáhá maminka, takže malá je u babičky nebo u nějaké státní dávk. Babička má barák, kde má dvě své pokojíky. Když je u má také své pokojíky. Já sice po rozvodu slíbila své dcerce tenhle pokojík, ale potkala jsem přítel a tak z toho sešlo - je tam jeho pracovna, a také tam přítel spává jeho dcera. A teď se dostávám k jádru problému: za celých dva roky jsem si k ní nenašla cestu, a jsem se snažila, jak to šlo. A to je mi divný, já mám totiž dvě děti ráda a ráda se jim věnuju. Jenže tahle holčička je jiná. Například absolutně neumí pozdravit, když není po jejím, tak se dělá napuštěná, a během chvíle otráví náladu celé rodiny. Mé děti jí baví jen občas, ale nic nechce, protože věčně zpovídá pohádky věčně viděla, nějaké poznávání - třeba hračky a zámky - to nepotěbuje, protože se věčně naučila ve škole. no, lidi, je to nářez :-). Teď se k tomu nově přidal i to, že nebude jíst mé jídlo, protože mám dobrou vědu, že jí to nechutná :-). No, jíst jí chutná asi jinak dost, protože už má 70 kilo, tak nevím. Ale beru, že jí vaření nešlape, no.

Bohužel, nemám teď ani vteřinu soukromí, protože pracuji ob víkend - a pokud mám volno, přítel si jbychom byli "jako rodina". Jenže, takže někdo nás nutí k něčemu, co nechce. Když se jí zeptám, jestli jí nějak vadí se jí něco nelíbí, aby mi to řekla, tak prej ne. Prej se jí u nás líbí. Promluvy jsem zkoušela, jenže nezabírají. No a vzápětí se zase napuštěná, sedí jak rozpík a absolutně nic nechce dělat. Ovšem ráno vstává o páté, a věčně jde hned vzbudit - takže mne i děti... a tak si to užívám už dva roky. A má to už nebaví. Rozvedení vědomých dává, chtěla jsem klid a s tímhle jsem jaksi nepočítala. Prostě jsem si myslela, že si najdu cestu ke každému. Ale nenašla jsem a horší se to. Navštívila jsem psychologku, popsala jí situaci a ta mi jen řekla, že s tím asi nehnu. Přítel za mnou sice stojí, dokonce i ta bývalá manželka věc není nesympatická :-). Mám ji docela ráda :-). Ale vidím to tak, že se dělá veškerý maminka taky ráda zbaví. Další věc je, že si máme spolu stavět barák do toho moc nejsem zapojená, přítel si pracuje na pozemku se svým tatínkem, je to za jeho peníze. Po má se ale chce spoluúčast na hypo, pak že mu odešle co do toho dal a máli bychom to napl. Jenže - mne nějak přítel šlo. Mám totiž dvě dcerky, takže tam tuhle "přijemnou" holčičku budu mít pořád. A ve mně už vyklíčila taková a nejsem schopná sama vyřešit. Nevím co s tím, proto bych potřebovala radu. Ta holčička se mi časem začne protivit, což má samozřejmě za následek, že mi začne vadit i přítel, který je přitom jinak hodný a chytrý, a na to nejraději pro sebe. A já přitom potřebuji alespoň malinko prostoru, trochu svého soukromí, abych se mohla nadechnout... jenže - to nemám. A postupem času mi začaly vadit i věci, které mi předtím věc nevadily - například přítel trochu méně já, že nemá rád mé kamarády, že na má docela dost šárlí... Zdá se mi, že opsměžu k tomu, abych ten vztah ukončila. Ale - když ty moje děti ho mají tak rády... a tak jim to nechci udělat. Jsem nesmírně unavená, podrážděná a pořád v opozici. Nějak to nedokážu sama změnit. Co byste mi poradili? Díky všem za názory, jen do mne moc nemlaďte :-)) VERÁČKA